



Gonneke Huizing

Life

VAKANTIEVRIENDINNEN



Uitgeverij Holland - Haarlem

www.uitgeverijholland.nl
www.gonnekehuizing.nl

Gonneke Huizing

Vakantievriendinnen



Uitgeverij Holland - Haarlem

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XXXXXXXXXX

Zachtjes kneep ze met haar duimen en wijsvingers in haar buik. Vetrolletjes. Kleintjes weliswaar, maar toch. Daphne zuchtte diep.

'Past ie?' Dat was de stem van haar moeder.

'Ja,' antwoordde ze, zonder enig enthousiasme.

'Laat eens zien dan!' Haar moeders hand schoof het gordijntje een stukje opzij. 'Kom er eens uit!'

'Echt niet!' Ze schoof het gordijn met een ruk weer dicht. Ze zou wel gek zijn haar bikini buiten de veilige beslotenheid van het pas-hokje te showen.

'Kind, doe toch niet zo preuts.' Haar moeder stak haar hoofd om het gordijn heen. 'Zit dat broekje niet te laag?'

'Dat is mode, mam!'

'Ik vind het ordinair,' zei haar moeder beslist. 'Ik kijk nog wel even.' Ze schoof het gordijn dicht en verdween.

Daphne zette haar handen op haar heupen en bekeek haar lichaam kritisch in de grote spiegel. Haar heupen waren oké, daar was ze tevreden over, maar die borsten, die waren veel te groot. Cupmaat C had ze. Ze haatte haar dikke tieten. Als ze durfde, zou ze naar de dokter gaan voor een borstverkleining. Haar moeder had haar uitgelachen toen ze had geklaagd over haar borsten.

'Je bent goed zoals je bent!' had ze gezegd. En toen was ze het betreffende nummer van Kinderen voor Kinderen gaan zingen. Vroeger had Daphne uit volle borst meegezongen, maar nu had het haar mateloos geërgerd.

Ze draaide een kwartslag en probeerde zichzelf van achteren te bekijken. Ze had gelukkig geen dikke kont. Als ze een spijkerbroek kocht, had ze meestal maat 28 of 29.

Haar moeders arm verscheen om het gordijn met in haar hand de meest tuttige bikini denkbaar. 'Hoe vind je die?'

'Niet mooi.'

'Pas hem toch even, om mij een plezier te doen.' Mama duwde de bikini resoluut in haar handen.

Daphne prutste aan het haakje op haar rug om haar bovenstukje los te maken.

Een oude-wijven-ding, had ze het liefst willen zeggen, maar dat deed ze niet. Dan voelde mama zich beledigd. Haar moeder was achtenvijftig, vet oud. Maar haar vader was nog erger, die was al achtenzestig! Meer een opa dan een vader. Mensen dachten dat ook vaak. Saai was het, dodelijk saai.

Ze deed haar bikinibroekje uit en stak haar benen in de pijpen van haar spijkerbroek.

Papa en mama waren al bijna dertig jaar getrouwd, toen mama opeens toch nog zwanger werd. Daarvoor hadden ze het eindeloos geprobeerd, maar het was niet gelukt. In het ziekenhuis hadden ze gezegd dat niets een zwangerschap in de weg stond, maar het lukte al die jaren domweg niet. Tot ruim vijftien jaar geleden dus. Toen was het opeens wel gelukt. Mama vertelde wel eens over die tijd en dan kreeg ze steevast tranen in haar ogen.

'Kind, je kunt je niet voorstellen hoe gelukkig we waren. Al die tijd hadden we zo naar een kindje verlangd.'

'Waarom hebben jullie dan niet eerder reageerbuisbevruchting gedaan,' had Daphne nuchter opgemerkt.

'O nee,' had mama gezegd. 'O nee, geen haar op ons hoofd die daaraan dacht. We wilden de natuur zijn gang laten gaan.'

Daphne schoot in haar shirtje.

'Heb je 'm al aan?' vroeg mama.

'Nee.' Ze schoof het gordijn opzij.

'Ga je niet meer passen?' vroeg haar moeder.

'Nee, ik doe die van vorig jaar wel weer aan.'

'Maar...' begon haar moeder.

'En wanneer mag ik nou een keer kleedgeld? Iedereen in de klas heeft al kleedgeld.' Daphne vroeg het zonder enige hoop.

'Daar hebben we het over gehad. Jonge meisjes kleden zich vaak zo, zo ordinair. Papa en ik willen dat je er fatsoenlijk bijloopt.'

'Ik loop er fatsoenlijk bij.'

'Dankzij mij. Als het aan jou lag, had je als kind van twaalf al een string gedragen.'

'Dat zeg je altijd, als we het over kleedgeld hebben. Nu wil ik echt geen string meer.'

Daphne dacht aan de eerste periode in de brugklas met de 'string-meiden'. Wat had ze graag bij dat groepje gehoord. Ze had eerst om een string gevraagd en later had ze er een bij de Zeeman voor twee euro gekocht. Maar ondanks die string had ze er niet bij gehoord.

'Nee, nu wil je zo'n onvoorstelbaar dure onderbroek van, hoe heet die man ook, nou ja, van die tennisspeler.'

Daphne zei niets. Een paar weken geleden had ze haar moeder meegenomen naar de Björn Borg winkel. Ze zou een goed rapport krijgen en ze had gehoopt dat dat wat zou opleveren. Mama was echter steil achterovergeslagen van de prijzen en ze was er niet over uitgepraat geraakt dat het mode was dat ze de rand van je onderbroek konden zien. Ouderwets, dat waren haar ouders.

'Wil je dan per se deze bikini?' Haar moeder wees op de bikini met het in haar ogen te lage broekje.

Daphne haalde haar schouders op. Wat maakte het eigenlijk ook uit. Een nieuwe bikini of die van vorig jaar. Op de camping waar zij de hele zomer met haar ouders doorbracht, kwamen alleen oude mensen of gezinnen met jonge kinderen. Al zolang ze zich kon

herinneren hadden haar ouders een grote caravan vlak buiten de stad. Morgen gingen ze er weer voor zes weken naar toe. Zes lange, saaie weken.

'Nou vooruit dan maar!' Haar moeder stevende met de bikini in haar handen op de kassa af.

'Blij?' vroeg ze, toen ze het plastic zakje even later in haar dochters handen drukte.

'Jawel,' zei Daphne zonder enig enthousiasme.

'Je mag best wat blijer zijn,' zei haar moeder bestraffend. 'Doe toch niet altijd zo bokkig. Krijg je je zin, is het nog niet goed.'

Zwijgend liep Daphne naast haar moeder naar de bushalte om de bus terug naar huis te nemen.

2

Daphne was bezig haar zomerkleren uit de kast te halen. Wat paste nog wel en wat niet? Wat wilde ze nog dragen en wat absoluut niet? De kleren die ze wilde houden vouwde ze netjes op en legde ze op een stapeltje. Shirtjes bij elkaar, hemdjes en een stapeltje van korte broeken. Twee spijkerbroeken, vier vestjes, sokken. Een deel van de kleren verdween in de grote reistas en de rest legde ze terug op de plank.

De kleren die weg konden, stopte ze in de rode zak die eens in de zoveel tijd opgehaald werd. Mama zou ongetwijfeld alles er eerst nog weer uithalen om te kijken wat ze allemaal wegdeed. Gelukkig kon ze haar niet dwingen kleren aan te trekken die ze niet wilde. Dat had vroeger enorme conflicten opgeleverd, met veel gestampvoet en gehuil van haar kant en een zeer volhardende moeder aan de andere kant. Ze had altijd verloren tot die ene keer. Ze was toen

elf geweest, bijna twaalf.

Mama had in de opruiming een spijkerbroek gekocht, een met geborduurde roosjes. Ze had hem zelf eerst ook leuk gevonden, maar de meiden in haar klas hadden haar genadeloos uitgelachen om haar roosjesbroek. Thuisgekomen had ze de broek uitgedaan en haar oude, vertrouwde broek, die haar te kort werd en op de knieën slijtageplekken begon te vertonen, weer aangedaan.

Haar moeder was eerst boos geweest en daarna verdrietig. 's Avonds had haar vader zich er nog mee bemoeid, maar ze had volgehouden. De volgende ochtend was haar oude broek weggeweest en ook al haar andere broeken. Alleen de roosjesbroek had over de leuning van haar stoel gehangen. Daphne herinnerde zich nog hoe ze in machteloze woede de inhoud van haar hele klerenkast op de grond had gesmeten en daarna in haar bed was gaan liggen met haar hoofd onder haar dekbed.

Haar moeder had het dekbed van het bed getrokken en haar gesommeerd op te staan, zich aan te kleden én haar kast op te ruimen.

'Als ik mijn oude broek aanmag,' had ze gezegd en daar was ze bij gebleven. Ze was gewoon in bed blijven liggen en pas om twaalf uur opgestaan, toen haar moeder haar ten einde raad de broeken weer had teruggegeven. Het had haar een vrije ochtend opgeleverd en meer vrijheid in haar kledingkeuze. Een beperkte vrijheid weliswaar, want als zij iets mooi vond en haar moeder niet, kreeg ze het gewoonweg niet.

Sindsdien vond mama haar 'een moeilijk kind'. Dat had ze een keer opgevangen toen mama en oma met elkaar aan het praten waren. Een moeilijk kind! Pffff, haar moeder wist niet wat ze zei. In haar klas zaten heel wat moeilijker kinderen. Meiden die gewoon deden wat ze zelf wilden. Die zelf bepaalden wanneer en hoelang ze op de

computer gingen. Die elke zaterdagavond naar de disco gingen. Die zelf hun kleren kochten.

En dan was zij moeilijk? Het was maar net wat je moeilijk vond. Zij vond het vrij gewoon, maar haar ouders niet. Die hadden in de krant enge verhalen over de disco en internet gelezen. Over jongeren die zich 'indronken' voordat ze uit ging. Over pilletjes die uitgedeeld werden. Over kinderlokkers op internet. Over de gevaren van de webcam en over meisjes die in handen van loverboys vielen. Alsof zij niet op zichzelf kon passen. Zij zou heus niet zo stom zijn om haar kleren voor de webcam uit te trekken. Dat kon trouwens niet eens meer, want haar vader had de webcam opgeborgen. Ze hoorde haar moeder onder aan de trap roepen dat het eten klaar was. Ze pakte de rode zak op en nam hem mee naar beneden.

Na het eten bracht ze de vuile borden naar de keuken en zette ze in de vaatwasser, terwijl haar moeder het fornuis schoonmaakte.

'Heb je alles wat mee moet ingepakt?' vroeg haar moeder.

'Helemaal,' antwoordde ze.

'Moet ik nog kijken of je alles bij je hebt? Heb je bijvoorbeeld...?'

'Maham, ik ben vijftien, geen vijf! Mag ik nog even op de computer?'

'Wat wil je gaan doen?'

Daphne verbeet een lachje. Haar ouders hadden verleden jaar een soort cursus gedaan. Uw puber op de computer. 'Gewoon even op hyves kijken of op msn.'

'Een half uurtje,' besloot haar moeder.

'Het is vakantie, hoor!'

'Goed, een uur dan, maar ook geen minuut langer.'

Daphne startte in de woonkamer de computer op. Haar hartenwens was een eigen laptop op haar kamer met internetverbinding

natuurlijk. Zodra ze zestien was nam ze een zaterdagbaantje en dan ging ze ervoor sparen. Ze logde in bij hyves en zag dat Sanne haar gekrabbeld had.

Haar vader legde zijn krant neer en kwam naar haar toe. 'Is het leuk?'

'Wat?'

'Wat je aan het doen bent op de computer.' Hij kwam achter haar staan.

Daphne draaide zich naar hem om en zag hem nieuwsgierig naar het beeldscherm kijken. 'Pahap, mag ik een beetje privacy alsjeblieft?'

'Natuurlijk schat.' Hij deed een paar stappen achteruit.

'Wat is ze aan het doen?' vroeg haar moeder, die de kamer binnenkwam met en blaadje met drie kopjes koffie erop.

Daphne had zin om keihard te gaan gillen. Ze deed het niet, want dan moest ze meteen afsluiten.

Ze draaide zich naar haar ouders om. 'Vertrouw me nou gewoon eens een keer,' zei ze een beetje moedeloos. 'Sanne heeft me gekrabbeld.'

'Dat aardige meisje uit je klas.' Haar moeder zette de koffie naast haar neer. 'Gooi het niet over het toetsenbord.'

Daphne las de krabbel van Sanne en opeens flitste er iets van opwinding door haar heen. Sanne vroeg of ze bij elkaar zouden logeren. Zij ging eerst drie weken met haar ouders naar Corsica en dan zou ze daarna een weekje in de caravan willen komen. En dan daarna Daphne een week bij haar.

'Mam, pap.' Ze draaide zich om naar haar ouders die op de bank de krant zaten te lezen. 'Mag Sanne een weekje komen logeren op de camping en daarna ik bij Sanne?'

Haar ouders keken over de krant heen even naar haar en toen naar

elkaar. 'Logeren?' vroeg haar moeder aarzelend.

'Ja,' zei Daphne, 'zij bij ons en ik bij haar. Dat vraagt ze.' Ze pakte haar koffie en nam een slok. 'Mag dat, alsjeblieft? Alsjeblieft?' Ze wachtte gespannen op het antwoord. Ze zouden kunnen gaan zwemmen in het zwembad vlakbij de camping en misschien zouden ze samen wel een keer mogen gaan winkelen. Dit zou de hele vakantie in één klap een stuk minder saai maken. Ze zou iets hebben om naar uit te kijken.

'Een aardig meisje, die Sanne,' meende haar vader.

'Ja, dat wel,' gaf haar moeder toe, 'maar een logé brengt veel drukte mee. En waar moet ze slapen?'

'Sanne heeft een tentje, daar zouden we samen in kunnen. En wij zullen koken én afwassen, dan heb je er juist geen drukte van, maar gemak.'

Er viel een stilte. Daphne keek gespannen naar haar ouders. Zou het mogen? O, laat het mogen, bad ze in stilte, laat het mogen.

'Het is wel gezellig voor ons Daphje,' verbrak haar vader de stilte.

'Wij zijn er toch,' meende haar moeder.

'Natuurlijk, maar een meisje van haar eigen leeftijd is toch anders,' pleitte haar vader. 'Laten we het maar goed vinden, vind je niet Hanna?'

'Vooruit dan maar,' gaf haar moeder toe, 'maar...'

Daphne liet hen niet uitpraten. 'Bedankt, mam, pap. Echt cool van jullie! O ik ben zo blij! Vet, gaaf, cool!' Ze wilde het liefst van haar stoel opspringen om de blijdschapkriebel in haar benen de ruimte te geven. In plaats daarvan draaide ze zich weer om naar haar toetsenbord en liet haar vingers over de toetsen roffelen.

'Ben je zo blij?' vroeg haar moeder een beetje verbaasd.

Daphne knikte. 'Het maakt mijn hele vakantie goed!'

'Is het dan zo erg met ons alleen?' Haar moeders stem klonk

gekwetst.

‘Alleen maar boring,’ zei Daphne. ‘Wat is er nou voor mij te doen, daar?’

‘Je kunt lezen, zwemmen en spelen met de andere kinderen.’

‘Die zijn veel te jong voor mij.’

‘Vroeger vond je het leuk,’ zei haar moeder.

‘Ja, vroeger, maar nu niet meer.’

Ze hoorde achter haar rug haar moeder een keer heel diep zuchten.

3

Daphne zat op de houten vlonder voor hun grote stacaravan en staarde over haar boek naar het keurig aangelegde tuintje waarin papa bezig was het onkruid te schoffelen. Een keurig tuintje aan een keurig laantje waaraan aan weerszijden alleen maar keurige stacaravans, met daarvoor evenzo keurige tuintjes, stonden. De bewoners waren mensen in de leeftijd van haar ouders. De meesten hadden wel kinderen, maar die waren al volwassen en een aantal had zelf alweer kleine kinderen. Soms logeerden er een paar van die kleintjes bij hun opa en oma.

Op het tweede veld stonden de tourcaravans. Op dit veld had je een mix van oude mensen en jonge gezinnen.

Ze hoopte maar dat er wat mensen zouden reageren op haar briefje om op te passen. Sanne had haar op het idee gebracht, toen ze klaagde over de saaie weken op de camping. ‘Kun je mooi wat bijverdienen,’ had ze gezegd.

Haar ouders hadden het goed gevonden, maar ze mocht niet langer dan tot twaalf uur.

‘Ga je mee boodschappen doen?’ Haar moeder kwam met in elke

hand een grote boodschappentas naar buiten.

Daphne stond op. Ze had toch niets anders te doen, dus zelfs boodschappen doen was een welkome afleiding.

In de supermarkt was het koud en ze rilde in haar dunne bloesje. Ze stond bij de tijdschriften te kijken. Er was een nieuwe Girlz en ze bladerde hem door.

'Wat lees je?' Haar moeder kwam met een volle boodschappenkar naast haar staan.

Snel sloeg ze het tijdschrift dicht. 'Deze!' Ze liet de voorkant zien. Haar moeder pakte het tijdschrift aan en legde het boven op de boodschappen.

'Dank je, mam,' zei Daphne.

Toen ze aan de beurt waren, haalde Daphne alle boodschappen uit de kar, legde ze op de band en pakte ze nadat ze gescand waren in de twee grote boodschappentassen. Vervolgens reed ze de kar met daarin de twee tassen naar de auto, terwijl haar moeder nog bezig was met afrekenen.

Toen ze weer terug op de camping waren, had haar vader de koffie klaar. Haar moeder borg de boodschappen op en daarna dronken ze koffie op de houten vlonder.

'Het leven is goed zo.' Haar vader wreef tevreden in zijn handen, voordat hij aan zijn appeltaart begon die ze meegenomen hadden uit de supermarkt.

Haar moeder knikte. 'We hebben niets te klagen. Lekker weer, mooie omgeving, wat wil je nog meer? Vind je niet, Daphne?'

'Hè wat?' Daphne keek op van haar tijdschrift.

'Zullen we na de koffie gaan fietsen en dan ergens op een terrasje lunchen?' stelde vader voor.

'Ik blijf hier,' zei Daphne beslist. Ze had al zoveel van die fietstocht-

jes achter de rug en ze kende de verveling ervan. Ze paste ervoor om nog langer in haar eentje achter pa en ma aan te fietsen.

‘Wat ga jij dan doen?’ vroeg haar moeder.

‘Gewoon, een beetje lezen en dan misschien straks zwemmen.’

‘Ga toch gezellig met ons mee,’ zei haar moeder. ‘Wat is er nu aan om in je eentje te zwemmen? Als je wilt zwemmen kunnen we aan het einde van de middag samen gaan. Dat is toch veel gezelliger.’

Alsjeblieft niet, dacht Daphne bij zichzelf. Ze zag zichzelf al samen met haar ouders het water induiken. Gezellig, gezelliger, gezelligst. Dat was vroeger, maar nu dus niet meer.

‘Ik ga een beetje zwemmen, zonnen, lezen, ik zie wel.’

‘Laat haar maar,’ zei haar vader.

Zwijgend werkte haar moeder de appeltaart en koffie naar binnen.

Daphne keek haar ouders na, toen ze met hun fiets aan de hand het keurige laantje uitliepen. Aan het eind ervan keek haar vader nog even om en zwaaide. Haar moeder keurde haar geen blik meer waardig.

Daphne verdiepte zich weer in haar Girlz. Vooral de pagina’s ‘boy-ologie’ las ze extra goed. Ze had nog nooit een vriendje gehad.

De jongens die zij leuk vond, zaten in de vierde, vijfde of zesde en die keken niet naar haar. Misschien als ze na de zomer in de vierde van het vmbo-tl zat. Het zou leuk zijn om een vriend te hebben. Aan de andere kant, als ze toch niet uitmocht, wat had je er dan aan?

Toen ze het tijdschrift uithad, pakte ze haar zwemspullen in en reed op de fiets naar het grote openluchtwembad dat op ongeveer twee kilometer van de camping lag.